

*De
collectieve
inzinking
van de
familie
Hofmeyer*

Uitgeverij Pluim
Amsterdam/Antwerpen

Julie Cafmeyer

Eerste druk, oktober 2024

© Julie Cafmeyer

**Omslagontwerp en vormgeving binnenwerk
Maxim Preaux**

**Auteursfoto
Athos Burez**

**Productiebegeleiding
Tim Beijer**

Drukkerij Wilco, Amersfoort

**ISBN 978 94 933 3975 0
NUR 301**

www.uitgeverijpluim.nl

Het keurmerk voor
verantwoord
bosbeheer

De plaats van de vrouw in de maatschappij is altijd de plaats, die hij haar toewijst en in geen enkele tijd heeft de vrouw ooit haar eigen wetten kunnen opleggen.

– Simone de Beauvoir

Er! moet! een! uiuiuiuitweg! zijn!

– Clarice Lispector

Ik merk altijd met plezier hoe graag vrouwen in de grond graven. Ze planten bollen voor de lente. Ze steken zwart geworden vingers in de modderige aarde en verlaten scherp geurende tomatenplanten. Ik denk dat ze naar de twee miljoen jaar oude vrouw graven. Ze zoeken naar haar tenen en poten. Ze willen haar als een geschenk voor zichzelf, want bij haar voelen ze zich volledig en kalm.

– Clarissa Pinkola Estés

1-1-1-1	11
Lijst van de erfstukken	17
De scheiding	29
King King	81
Eicellen en vastgoed	101
Brief van de moeder	16
Olga's kosmos	173
Het zwembad	187
De trap	201

1-1-1-1

Het alarm in het zwembad gaat af in de tuin van mijn ouderlijke huis. Niemand lijkt de tegenwoordigheid van geest te hebben om het uit te schakelen. De code is nochtans gemakkelijk: 1-1-1-1. Mijn vader investeerde alvast in een gesofisticeerd beveiligingssysteem voor het geval mijn zus Olga of ik een kind krijgen. Bij de minste rimpeling in het water loeit de oorverdovende sirene om een kinderverdrinking te voorkomen. Er zinkt geen kind naar de bodem, maar een kikker. Op het water drijft een leeggelopen luchtmatras. Mijn moeder staat bij de kersenboom. Ze houdt de boom vast zoals je een geliefde vasthoudt. De vriendin van mijn vader, Patricia, is op zoek naar een fles champagne. Ze moet iets drinken, ze moet echt iets drinken. Olga kijkt met haar kale hoofd naar de hemel. Haar vriend, Georges, streelt haar schedel. Mijn moeder laat de kersenboom los, begint te graven in de aarde. Ze is op zoek naar de botjes van de dode kwartels. Ik gooi een fakkel op het doolhof van buxus. Onze tuin gaat in vlammen op. Spijtig, de hagen waren net gesnoeid. Ook de hortensia's en lavendel stonden er goed bij. Misschien is de brandweer onderweg. Als dat zo is zouden we de sirene niet horen omdat het alarm uit het zwembad maar blijft doorloeien. Mijn vader legde als tuinarchitect al zijn expertise in zijn tuin. Zijn tuin, zijn imperium. Hij kijkt naar zijn levenswerk dat uitgroeit tot een ravage, ik glimlach. Ook hij lacht. Zijn lach heeft iets onheilspellends omdat hij een voortand mist. Mijn moeder houdt de vogelbotjes in haar hand. Met een bezeten blik kijkt ze naar de vogelresten en zegt: 'Dit is de uitweg.' Het hele gezin schaterlacht. Het was lang geleden dat we samen zo luid lachten. 'Laten we gaan liggen,' zeg ik alsof ik eeuwen heb gerepeteerd om deze zin uit te spreken. Laten we gaan liggen. Alles was nodig

geweest om tot die zin te komen. We rusten uit op de ligstoelen aan het zwembad. Ik kijk naar de vlammen, word er opgewonden van. Ik raak mezelf niet aan, het genot komt vanzelf door naar de vlammen te kijken. Er loopt vocht langs mijn benen en kwijl uit mijn mond. Ik duik in het zwembad, drijf op mijn rug, kijk naar een zwarte hemel waar rode vonken uit stralen. Er dwarrelt as rond, het zwart valt op mijn zachte buik die uitsteekt boven het water. Olga staat aan de rand van het zwembad, neemt een polaroidfoto. Ze legt de witte foto op mijn buik. 'Kijk naar jezelf,' gebiedt ze me. Hoewel de foto maar enkele seconden geleden is genomen, kan ik moeilijk geloven dat ik het ben. Ik ben deze mooie vrouw, liggend in het water.